

>>> για τα γαλλικά γκέο

Η
ΛΑΒΑ
ΑΙΦΝΙ
ΔΙΑΖΕΙ
ΜΟΝΟ
ΑΥΤΟΥΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ
ΒΛΕΠΟΥΝ
ΤΟ Η
ΦΑΙ
ΣΤΕΙΟ

“Δεν ελπίζουμε σε τίποτε”. Και τι προτείνετε τελικά;

“Να κάψουμε τα Ηλύσια Πεδία, το Σηκουάνα, την έδρα της αστυνομίας.”

Η εξέγερση που ξέσπασε στα προάστια του Παρισιού το Νοέμβριο του 2005 δεν ήταν ούτε κάτι πρωτοφανές ούτε κάτι πρόσκαιρο. Ήταν μια εξέγερση που αποτύπωσε τις απαντήσεις των κολασμένων της γαλλικής μητρόπολης με τον πιο αποκαλυπτικό και δυναμικό τρόπο. Ήταν μια εξέγερση η οποία μέσα σε διάστημα ενός περίπου μήνα κατάφερε να μας αναδείξει αυτό που συμβαίνει στα γκέτο των κοινωνικά αποκλεισμένων και μεταναστών της γαλλικής μητρόπολης εδώ και δεκαετίες: διαρκής έλεγχος και αστυνόμευση με σχεδιασμούς μηδενικής ανοχής από το κράτος, ξεσπάσματα αντιβίας απέναντι στα σύμβολα, τις αξίες και τους μηχανισμούς του κυρίαρχου πολιτισμού από την άγρια νεολαία των γειτονιών αυτών. Ήταν μια εξέγερση, στιγμές της οποίας επαναλαμβάνονται διαρκώς, από το εκτεταμένο ξέσπασμά της τον περασμένο Νοέμβριο μέχρι τις μέρες μας. Ήταν μια εξέγερση που επιφυλάσσουν στους κυρίαρχους οι "καταραμένοι" αυτού του κόσμου.

εισαγωγή

Ήταν η 27η ημέρα του Οκτώβρη του 2005, όταν στο προάστιο *Κλισύ-σου-Μπουά* του Παρισιού, μια συνοικία η οποία βρίσκεται μαζί με πλήθος άλλες στην βορειοανατολική πλευρά της γαλλικής μητρόπολης, στα περίχωρα (*les banlieus*) του Παρισιού, σημειώθηκε ο θάνατος δύο ανήλικων (του 17χρονου *Ziad Benn* από την Τυνησία και του 15χρονου *Βανου Traore* από το Μαλί) μέσα σε έναν υποσταθμό υψηλής τάσης ηλεκτρικού ρεύματος.

Τι έγινε εκείνες τις
ημέρες του Νοέμβρη
στα γκέτο
του Παρισιού;

Τα δύο αυτά παιδιά βρέθηκαν κυνηγημένα στον υποσταθμό αυτό, στην προσπάθειά τους να κρυφτούν από τα ειδικά σώματα της αστυνομίας τα οποία περιπολούν και διενεργούν ελέγχους στα συγκεκριμένα προάστια του Παρισιού. (Τα ειδικά αυτά σώματα επιτήρησης και καταστολής της νεολαίας των προαστίων είναι δύο: οι "ειδικές μονάδες για τις αστικές ταραχές" τα γνωστά και ως *crs* τα οποία είναι μονάδες αντίστοιχες με τα ελληνικά Μ.Α.Τ. και η "ταξιαρχία ενάντια στην εγκληματικότητα" με τα αρχικά *bas* που είναι ομάδα αστυνομικών με πολιτικά. Δημιουργήθηκαν τον Ιούλιο του 1991 από τη Γενική Ασφάλεια του Παρισιού για να καταστείλουν μία παρόμοια εκτεταμένη εξέγερση νεολαίων μεταναστών στο προάστιο *Βολζ-αν-Βελέν* όπου σημειώθηκε ο θάνατος δύο νέων μεταναστών ύστερα από καταδίωξη της αστυνομίας και ανατροπή της μοτοσικλέτας τους...).

Ο θάνατος των "δύο" -το Νοέμβριο του 2005 στο *Κλισύ σου Μπουά*-, πυροδότησε αλυσιδωτές απαντήσεις βίας όχι μόνο στις γειτονιές του ιδίου του προαστίου, αλλά και σε πολλά άλλα προάστια του Παρισιού και πόλεις της Γαλλίας όπου ζουν πληθυσμοί με όμοια κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά. Επιθέσεις σε αστυνομικά μπλόκα, επιθέσεις σε κυριαρχικά σύμβολα, επιθέσεις σε λεωφορεία αλλά και σε πολλά αυτοκίνητα. Οι επιθέσεις αυτές οξύνθηκαν και πολλαπλασιάστηκαν, με αφορμή μια δήλωση του κεντροδεξιού υπουργού εσωτερικών -τότε- *Nicolas Sarkozy*, ο οποίος απευθυνόμενος με προκλητικό τρόπο προς τους κατοίκους των περιοχών αυτών τους χαρακτήρισε ως "αποβράσματα" και σημείωσε ότι "...το μόνο που χρειάζονται οι γειτονιές αυτές είναι ένα καλό πλύσιμο με πειστικό *Kaercher*...". Η σπύθα έγινε φωτιά και τα γαλλικά προάστια φλέγονταν για πολλές ημέρες: επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα, σε ταχυδρομικά υποκαταστήματα, εμπρησμοί αυτοκινήτων, λεωφορείων, νηπιαγωγείων, δημοτικών σχολείων, γυμνασίων, εκθέσεων αυτοκινήτων, στάσεων, απαλλοτριώσεις καταστημάτων, καταστροφές δημοσιογραφικών οχημάτων, εμπορικών κέντρων, δημοτικών βιβλιοθηκών, καταστροφή του δικαστηρίου *Bodigny* αρμόδιου για την παραβατικότητα των νέων, οδομαχίες με τους μπάτσους πίσω από οδοφράγματα...

Το γαλλικό κράτος απέναντι σε αυτήν τη γενικευμένη εξέγερση στα *cite* (έτσι ονομάζονται τα συγκροτήματα μεγάλων πολυκατοικιών στα προάστια), αντέταξε μέτρα μηδενικής ανοχής και έκτακτης ανάγκης. "Αυτοί που υποκινούν τη βία, θα συλληφθούν, θα δικαστούν και θα τιμωρηθούν. Η απόλυτη προτεραιότητα είναι η αποκατάσταση της ασφάλειας και της δημόσιας τάξης" διακήρυττε ο Ζακ Σιράκ. "Η αστυνομία είναι η αστυνομία της δημοκρατίας. Διατηρεί την τάξη της δημοκρατίας. Εάν δεν το έκανε, ποια τάξη θα την αντικαθιστούσε; Της μαφίας ή του θρησκευτικού ολοκληρωτισμού και των εξτρεμιστών;", συμπλήρωνε ο *Nicolas Sarkozy* προδιαγράφοντας το μέλλον.

Τα ευρωπαϊκά δόγματα ασφάλειας δεν μπορούσαν παρά να εφαρμοστούν με επιθετικό τρόπο. Το γαλλικό κράτος (με τη σύμφωνη γνώμη δεξιών-ακροδεξιών-σοσιαλιστών και τη σιωπηρή συναίνεση των κόκκινων αντιπροσώπων του γαλλικού κοινοβουλίου), ανέσυρε νόμο ο οποίος είχε εγκαθιδρυθεί στο γαλλικό κράτος το 1955, την περίοδο δηλαδή που διεξαγόταν ο αλγερινός πόλεμος. Ο νόμος αυτός έδινε τη δυνατότητα να κηρυχθούν σε κατάσταση συναγερμού τμήματα της γαλλικής επικράτειας ή και ολόκληρη η γαλλική επικράτεια έτσι ώστε να αποφευχθεί η "εσωτερική" βία. Ο νόμος αυτός απαγόρευε -τότε- και απαγόρευσε στο προκείμενο -το Νοέμβριο του 2005- την πεζή ή μηχανοκίνητη κυκλοφορία σε ανήλικους δίχως συνοδό από τις 10 το βράδυ έως τις 6 το πρωί, ενώ ταυτόχρονα παρείχε τη δυνατότητα στην αστυνομία να διενεργεί ελέγχους κι έρευνες οπουδήποτε κι οποτεδήποτε δίχως δικαστική έγκριση ή εντολή. Με ένα τέτοιο καθεστώς, στο οποίο οι μπάτσοι κάνουν ό,τι θέλουν κι όποτε θέλουν, γιατί πολύ απλά... αυτό προτάσσει ο "νόμος", ποιος αλήθεια ενήλικας θα τόλμαγε να κυκλοφορήσει στους δρόμους τις απαγορευμένες ώρες;

Το αποτέλεσμα ήταν ο περιορισμός αλλά όχι ο άμεσος τερματισμός των ταραχών, χιλιάδες συλλήψεις και καταδίκες, εκατοντάδες φυλακίσεις και δέκα απελάσεις. Η άρση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης -τυπικά- πραγματοποιήθηκε με προεδρικό διάταγμα του Ζακ Σιράκ στις 4 Ιανουαρίου του 2006.

Οι μιντιακές απειλές του Σαρκοζί ότι "όποιος συλλαμβάνεται θα απελαύνεται", "αν θέλεις να ζεις στη Γαλλία, με την άδεια παραμονής, πρέπει να υπακούς στους νόμους... οι νόμοι επιτρέπουν τις απελάσεις κι εγώ είμαι ο υπουργός εσωτερικών και θα επιβάλλω το νόμο" (το τελευταίο θυμίζει λίγο και τον προσωποποιημένο "ηρωισμό" του Πολύδωρα) ή οι δηλώσεις του στο γαλλικό κοινοβούλιο ότι "εκατόν είκοσι ξένοι, όχι όλοι παράνομοι, έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή στις ταραχές των τελευταίων ημερών, ... ζητώ από τους νομάρχες να απελαθούν χωρίς καθυστέρηση από το γαλλικό έδαφος, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που έχουν άδεια παραμονής" φαίνεται ότι περισσότερο στόχευαν στον εκφοβισμό παρά στην ουσία μαζικών απελάσεων, η οποία προφανώς θα προκαλούσε αλυσιδωτές αντιδράσεις στο εσωτερικό των γκέτο αλλά και ενδοκυριαρχικές αντιπαλοότητες που σχετίζονται με τη μεταναστευτική πολιτική του γαλλικού κράτους.

Τα βορειοανατολικά προάστια του Παρισιού, είναι προάστια στα οποία ζουν (από την εποχή του τέλους του αλγερινού πολέμου 1954-1962 όπου και ακολούθησε μαζική ροή μεταναστευτικών πληθυσμών προς τη Γαλλία) μετανάστες, τριών και τεσσάρων γενεών, οι οποίοι προέρχονται από αραβικές και αφρικανικές χώρες, κυρίως από τις χώρες του *Μαγκρέπ* που αποτελούσαν και γαλλικές αποικίες. Μουσουλμάνοι στο θρήσκευμα και μαύροι-μελαυποί στο χρώμα (οι ρατσιστές τους αποκαλούν και *rieds noirs* δηλαδή *μαύρα πόδια*) έχουν εγκατασταθεί σε αυτά τα προάστια και υφίστανται τις εθνοτικές διακρίσεις, την οικονομική λεηλασία και τον κοινωνικό αποκλεισμό από το γαλλικό κράτος, τα γαλλικά αφεντικά και τον κυρίαρχο γαλλικό πολιτισμό. Τα αυξημένα ποσοστά ανεργίας, η απροθυμία τους να εργαστούν σε συνθήκες συγγής εκμετάλλευσης που συντηρούν τα γαλλικά αφεντικά στηριζόμενα πάνω

Πώς αντιμετώπισε το γαλλικό κράτος τις ταραχές;

Συνοπτική παρουσίαση του νόμου έκτακτης ανάγκης του 1955. Ο νόμος δίνει τις κάτωθι δυνατότητες: Δίνει την εξουσία στους νομάρχες, να απαγορεύουν την κυκλοφορία των ατόμων ή των οχημάτων, σε συγκεκριμένους χώρους και ώρες, να εγκαθιδρύουν "ζώνες προστασίας και ασφάλειας όπου η παραμονή, διαμονή των ατόμων είναι ρυθμισμένη από κανόνες", να απαγορεύουν την παραμονή "κάθε προσώπου που προσπαθεί να εμποδίσει καθ' οιονδήποτε τρόπο το έργο των δημοσίων αρχών". Ο υπουργός των εσωτερικών μπορεί να κλητεύσει στην κατοικία του κάθε πρόσωπο "του οποίου η δραστηριότητα φαίνεται επικίνδυνη για την ασφάλεια της δημόσιας τάξης". Ο υπουργός των εσωτερικών και οι νομάρχες, μπορούν επίσης να "διατάζουν το προσωρινό κλείσιμο των αιθουσών θεαμάτων, παροχής αλκοόλ και των χώρων συγκεντρώσεων ή συνεδριάσεων", καθώς και να απαγορεύουν "συγκεντρώσεις που απ' τη φύση τους προκαλούν ή διατηρούν την αταξία", όπως και να διατάζουν την παράδοση των όπλων 1ης, 4ης και 5ης κατηγορίας. Επιτρέπει επίσης στους νομάρχες και τον υπουργό εσωτερικών να διατάξουν ελέγχους κατ' οίκον "ημέρα και νύχτα", όπως και να παίρνουν κάθε κατάλληλο μέτρο, για να διασφαλίζουν τον έλεγχο του τύπου (έντυπου, ραδιοφωνικού και ηλεκτρονικού). Επίσης δύναται να επιτρέψει την στρατιωτική δικαιοδοσία στο να προλαμβάνει εγκλήματα, όπως και συναφή παραπτώματα. Πηγή: *Le Monde* (9/11/05)

Ο Χίτλερ τα είχε πει με πολύ πιο απλά λόγια το 1933 μετά τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ: "οι περιορισμοί των ατομικών ελευθεριών, όπως του δικαιώματος της ελεύθερης έκφρασης, συμπεριλαμβανομένης της ελευθερίας του τύπου και του δικαιώματος συνάθροισης και συνεταιρισμού, οι παραβιάσεις της εμπιστευτικότητας των ταχυδρομικών, τηλεγραφικών και τηλεφωνικών επικοινωνιών, η δυνατότητα κατ' οίκον ερευνών, περιορισμών στη χρήση ή και κατάσχεση περιουσιών νομιμοποιούνται πέραν των ορίων που θέτουν άλλοι σχετικοί νόμοι"

Γιατί μπορεί να έγιναν όλα αυτά;

στην διαφορετικότητα του πληθυσμού των προασίων αλλά και ο αποκλεισμός τους από κάθε ευρύτερα κοινωνική (και όχι κοινοτική) δραστηριότητα, τους έχει αναγκάσει να καθιερώσουν άτυπες συνθήκες οικονομίας οι οποίες τις περισσότερες φορές παραβιάζουν τους νόμους του γαλλικού κράτους.

Η γαλλική πολιτική της αφομοίωσης αυτών των μεταναστευτικών πληθυσμών φαντάζει τουλάχιστον γελοία όταν στην Γαλλία επικρατεί ισχυρή εθνοκρατική αντίληψη για τον φωτισμένο πολιτισμό και την λαμπρή κουλτούρα των ντόπιων απέναντι στους "αναλφάβητους σκλάβους της αυτοκρατορίας".

Τα κρατικά σχέδια αφομοίωσης αυτών των μεταναστών δεν ήταν τίποτε άλλο παρά σχέδια αυστηρού ελέγχου, στυγνής εκμετάλλευσης και αποκλεισμών. Πίσω από τη λεγόμενη "ενσωμάτωση" αυτών των μεταναστών -σύμφωνα πάντα με τις φιλελεύθερες ρητορικές διακηρύξεις- κρύβεται πολύ καλά η επιθετικότητα του γαλλικού κράτους απέναντι στους "διαφορετικούς" πληθυσμούς. Και αυτό το υποδεικνύουν τα δόγματα μηδενικής ανοχής, τα δόγματα ασφάλειας που εφαρμόζονται πάνω σε αυτούς τους πληθυσμούς. Οι προσδιορισμοί "εγκληματίες", "παραβάτες", "ταραξίες" κτλ που προσάπτουν οι κρατικοί αξιωματούχοι τύπου *Σαρκοζί* συνολικά σε αυτούς τους φυλετικά και πολιτισμικά διαφορετικούς πληθυσμούς αλλά και τα αντίστοιχα μέτρα που λαμβάνονται για να αντιμετωπιστούν όλοι αυτοί, αποκαλύπτουν ότι οι έννοιες ενσωμάτωση και αφομοίωση πάνε χέρι χέρι με τον γνώριμο νεορατσιστικό λόγο. Έτσι, αναδιαμορφώνονται οι κοινωνικές σχέσεις με όρους ρατσιστικών αντιλήψεων και συμπεριφορών απέναντι στους διαφορετικούς. Και τελικά, με βάση τις φωνές που ζητούν "ασφάλεια" και "κάθαρη", η δημοκρατία εμφανίζεται με ολόένα πιο επιθετική διάταξη καταστολής και ελέγχου.

Το ιδεολόγημα της ασφάλειας το συναντά κανείς και σε ένα άλλο σημείο των γαλλικών μεταναστευτικών νόμων. Σύμφωνα με αυτούς, προβλέπονται ποσοστιαίες ετήσιες μαζικές απελάσεις μεταναστών με στόχο να αποσυμφοριστεί η Γαλλία από έναν διαρκώς απειλητικό εσωτερικό εχθρό. Ο *Σαρκοζί*, τις ημέρες της εξέγερσης, υπερασπίστηκε την "πολιτική των αριθμών" που ακολουθεί το γαλλικό κράτος και σχετίζεται με την ανακοίνωση ετήσιων αριθμητικών στοιχείων για την απέλαση μεταναστών από τη Γαλλία. Η πολιτική αυτή των αριθμών, υλοποιείται μέσω του καθορισμού, ανά νομαρχία, του αριθμού των μεταναστών που πρέπει να συλληφθούν και στη συνέχεια να απελαθούν. Έτσι, το 2002 απελάθηκαν 10.000 μετανάστες, το 2005 απελάθηκαν 20.000 μετανάστες και το 2006 απελάθηκαν 23.000 μετανάστες. (Για να αναλογιστεί κανείς το μέγεθος που αποτελούν 20.000 και πλέον απελάσεις, θα μπορούσε εύκολα να φανταστεί την οδό Σταδίου ή Πανεπιστημίου στην Αθήνα -από το Σύνταγμα έως την Ομόνοια- γεμάτη με αλυσοδεμένους μετανάστες, έτοιμους προς απέλαση...).

Για το 2005 (έτος στο οποίο πραγματοποιήθηκε κι η γενικευμένη εξέγερση στα προάστια) πρέπει να σημειωθεί ότι μέχρι τα τέλη του Αυγούστου είχαν πραγματοποιηθεί μόλις 12.849 συλλήψεις προς απέλαση, ποσοστό 56% του στόχου του γαλλικού κράτους. Οργισμένος από την ανάγνωση αυτών των στοιχείων ο *Σαρκοζί* προειδοποίησε τους αστυνομικούς ότι "σας μένουν μόλις πέντε μήνες για να εντατικοποιήσετε τις προσπάθειές σας". Κι αυτοί προφανώς ανέλαβαν δράση εκεί που ξέρουν και με τον τρόπο που ξέρουν...

Πέρα από όλα αυτά, μια υπόνοια υποκίνησης των ταραχών με κίνητρα ισλαμιστικά, ως η αυθεντική αιτία κι ερμηνεία των ταραχών, πλανιόταν στα κεφάλια αρκετών δυτικών στην έναρξη της εξέγερσης. Τα πονηρά μυαλά όσων κλωθογύριζαν στην υπόθεση της ύπαρξης ενός ισλαμιστικού κέντρου που διευθύνει την εξέγερση, γρήγορα συμμαζεύτηκαν. Κι ενώ όλοι γνώριζαν ότι μία τέτοια υπόθεση ήταν εσφαλμένη, επέμεναν να προσδίδουν ένα ισλαμικό χρώμα στην εξέγερση, προφανώς για να συμπορεύονται με τη διάχυση ενός γνώριμου όπλου του νεόκοπου δόγματος ασφάλειας: τον ισλαμιστή μπαμπούλα. Παρόλα αυτά, το γεγονός ότι απόσυραν μια τέτοια θεωρία δείχνει πως είχαν επίγνωση

Για την άτυπη μορφή οικονομίας που υπάρχει στα γκέτο, ενδεικτική είναι η περιγραφή ενός νέου κατοίκου των περιοχών αυτών:
"Κι όσον αφορά τη φημισμένη "διακίνηση", μπορούμε να είμαστε εξίσου σαφείς: ψάχνοντας τα αυτοκίνητα και τις τσέπες, ναι, τα *CRS* σίγουρα βρήκαν λίγη κάρναβη, κάποια κλεμμένα τηλέφωνα και ραδιόφωνα αυτοκινήτων, κι άλλα είδη του ίδιου επιπέδου. Ίσως να έβαλαν χέρι και σε τίποτε κλεμμένα αυτοκίνητα. Αλλά, ακόμη κι αν ερευνήσουν όλη τη γειτονιά από την καλή κι από την ανάποδη, σίγουρα δε θα βρουν διακινητές διαμερισμάτων 600 τετραγωνικών, ούτε κατακρατές της δημόσιας περιουσίας, ούτε κλέφτες του δημόσιου χρήματος, ούτε όλους αυτούς που επωφεληθήκαν των "υπηρεσιών" του *Patrice Alegre* (σημ: μανιακός δολοφόνος με έξι θύματα κατά τη διάρκεια της δίκης του, το 2003, ο δήμαρχος της Τουλουζ και ένας βοηθός εισαγγελέα, κατηγορήθηκαν, από πρώην πόρνες, για συμμετοχή σε σαδομαζοχιστικά όργανα οργανωμένα από τον *Alegre*, δίχως να καταδικαστούν). Όλοι αυτοί μένουν αλλού, μακριά από τους ελέγχους. Προστατευμένοι από τους ελέγχους..."
πηγή: athens.indymedia.org

Μια ενδεικτική ανακοίνωση του νόμου έκτακτης ανάγκης, έτσι όπως την άκουσαν οι κάτοικοι ενός προαστίου του Παρισιού είναι η ακόλουθη:

"Προσοχή, προσοχή, σας μιλά η αντιδήμαρχος *Zan Μαρσαντόν*. Πήρα την απόφαση να επιβάλω απαγόρευση της κυκλοφορίας για όλους τους νέους σε όλο το προάστιο του *Σαβινί Συρ Ορζ*, από τις 22.00 ως τις 7.00. Θα ισχύσει από τις 8 Νοεμβρίου ως τις 8 Δεκεμβρίου 2005

ότι τέτοιες αναγνώσεις της πραγματικότητας ήταν διάτρητες. Το γεγονός όμως αυτής καθ' αυτής της χρησιμοποίησης μιας τέτοιας μεθόδου, είναι ενδεικτική για τον τρόπο σκέψης των δυτικών κυρίαρχων. Στην απόσυρση της υπόθεσης για υποκίνηση των ταραχών από ισλαμιστικά κέντρα, βοήθησαν βέβαια και οι -υπέρ του δέοντος νομοταγείς- επίσημες εγκώριες μουσουλμανικές οργανώσεις. Αυτές, εξέδωσαν ανακοινώσεις ότι "καταδικάζουν τις ταραχές σαν αντι-ισλαμικές ενέργειες". Πιο συγκεκριμένα, η "ένωση ισλαμιστικών οργανώσεων" (UOIF) εξέδωσε φειφά (νόμο που πρέπει όλοι οι πιστοί να υπακούσουν) ο οποίος καταδίκασε έντονα τις βιαιότητες: "απαγορεύουμε σε όλους τους μουσουλμάνους, που αποζητούν την ικανοποίηση και τη θεία χάρη, να συμμετέχουν σε οποιαδήποτε πράξη που στρέφεται τυφλά εναντίον δημοσίων ή ιδιωτικών αγαθών ή που μπορεί βλάψει τη ζωή κάποιου".

Για να αναζητήσει κανείς τα αίτια μιας τέτοιας εξέγερσης δεν είναι καθόλου ασφαλές να καταφύγει σε ορισμένους μόνο παράγοντες που δίνουν μια ορισμένη ερμηνεία στα γεγονότα και εξάγουν ένα και μόνο συμπέρασμα. Για εμάς που δεν ζούμε στα συγκεκριμένα προάστια, δεν είχαμε το βίωμα μιας τέτοιας εξέγερσης αλλά αποκωδικοποιούμε τις πληροφορίες από όσες πηγές έχουμε πρόσβαση, μοιραζόμαστε βιώματα συντρόφων που βρέθηκαν εκεί (λίγο νωρίτερα, κατά τη διάρκεια ή λίγο αργότερα από την εξέγερση του Νοέμβρη) και κατανοούμε από τα δικές μας γειτονιές το μίσος των εξεγερμένων των γκέτο του Παρισιού, τα αίτια της πολυσήμερης αυτής εξέγερσης δεν μπορούν παρά να είναι πολλά και σύνθετα.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει ότι το μίσος που εκφράστηκε είναι ταξικό και είναι ενδεικτικό σ' αυτή την κατεύθυνση ότι στα επεισόδια έπαιρναν μέρος και λευκοί νεαροί. Αλλά το μίσος αυτό μοιράζεται με ένα σύνολο πολιτικών και κοινωνικών αποκλεισμών, την ηλικιακή κλίμακα, την επιθετική απαξίωση των οικογενειακών προτύπων της υποταγής και της μοιρολατρίας, την αποφυγή της μίζερης εκπαιδευτικής διαδικασίας, το πολεοδομικό απαρχαίνι, την κρατική καταστολή, την "εθνοτικοποίηση" των κοινωνικών σχέσεων, τη θρησκεία.

Σχετικά με τις συνθήκες ζωής η κατάσταση δεν έχει αλλάξει. Οι κάτοικοι των περιοχών αυτών εξακολουθούν να ζουν αποκλεισμένοι από τον υπόλοιπο "φωτισμένο" κόσμο, στιγματισμένοι σε οποιαδήποτε κάθοδό τους στο υπόλοιπο Παρίσι, εύκολα εκμεταλλεύσιμοι από τις ληστρικές ορέξεις των αφεντικών στη βάση της εθνοτικής τους διαφορετικότητας, επιβιώνοντας στα όρια της ανέχειας, βρισκόμενοι μονίμως στο στόχαστρο του κάθε θρασύδειλου αστυνομικού ελέγχου και συντηρώντας διαρκώς άτυπους συνεκτικούς κοινοτικούς δεσμούς.

"Τίποτε δεν έχει αλλάξει... δεν είναι οι πρώτοι που πέθαναν και σίγουρα δεν θα είναι οι τελευταίοι..." δήλωνε η 21χρονη Ραφίκα Μπενγκουέντα την ημέρα της "επετείου" της εξέγερσης (στις 27 Οκτώβρη του 2006) κατά τη διάρκεια της οποίας πραγματοποιήθηκε -την ημέρα- συμβολική σιωπηρή πορεία στο προάστιο Κλισύ-σου-Μπουά κι εκτεταμένο μαράζ εμπρησμών σε πολλά προάστια -τη νύχτα-.

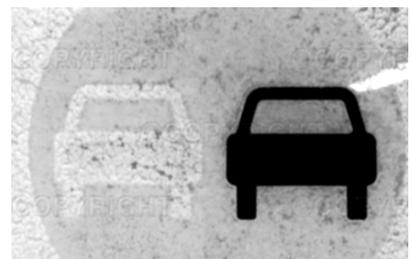
Ο δήμαρχος Κλοντ Ντιλέν του προαστίου Κλισύ-σου-Μπουά, όπου και σημειώθηκε ο θάνατος των δύο παιδιών που ήταν αφορμή για το ξέσπασμα της εξέγερσης, την ημέρα πάντα της "επετείου", δήλωνε κυνικά: "Οι κάτοικοι έχουν εγκαταλειφθεί στην τύχη τους... η γαλλική κοινωνία θέλει τους φτωχούς στριμωγμένους στα γκέτο, και ταυτόχρονα ζητά από τις αρχές να φροντίζουν, ώστε όλα να είναι ήσυχια". Ξεκινάει άραγε, ο δήμαρχος, ότι ένα χρόνο νωρίτερα πήρε ο ίδιος τη δικαιοδοσία να επιβάλλει -και δεν πρόβαλλε καμία άρνηση φυσικά στο να επιβάλλει- στις γειτονιές του τη συνθήκη της έκτακτης ανάγκης;

Σχετικά με τις απαντήσεις μεγάλου μέρους της νεολαίας απέναντι στα

Για την υπόθεση του μύθου περί ισλαμικής απιόπτης για την εξέγερση στα γκέτο του Παρισιού, παραθέτουμε άλλη μία ακυρωτική της υπόθεσης αυτής κατάθεση, αντλημένη από το athens.indymedia.org :

Ο Αζίζ αλ-Ζαβαρί είναι υπεύθυνος του πολιτιστικού κέντρου Ταουκίτ στο προάστιο Σεν Ντενί. Ο ίδιος απορρίπτει κατηγορηματικά την ιδέα ότι οι ταραχές καθοδηγούνται από ριζοσπάστες ισλαμιστές: "Λένε ότι προσπαθούμε να χτίσουμε μια άλλη Γαλλία και ότι τα προάστια έχουν γίνει φρούρια του ριζοσπαστικού ισλαμισμού. Λένε ότι η αραβική νεολαία καθοδηγείται από ξένα κέντρα. Η λογική τους είναι απλή: Ισλαμ = τρομοκρατία, άρα όλοι οι μουσουλμάνοι είναι τρομοκράτες. Οι νέοι, όμως, δεν εξεγείρονται επειδή είναι μετανάστες ή λόγω της Παλαιστίνης, λόγω του πολέμου στο Ιράκ ή για χάρη του Ισλάμ. Εξεγείρονται επειδή είναι Γάλλοι. Οι γονείς τους ίσως και να ήταν μετανάστες που ήρθαν εδώ για να ζήσουν σε αυτή τη χώρα. Περίμεναν λίγα και πήραν ακόμα λιγότερα. Αυτή η γενιά, όμως, γεννήθηκε εδώ, πήγε στο σχολείο εδώ. Τα γαλλικά είναι η μητρική τους γλώσσα. Είναι θυμωμένοι γιατί, παρόλο που είναι Γάλλοι, αντιμετωπίζονται σαν πολίτες δεύτερης κατηγορίας."

*Τι γίνεται από τότε
έως σήμερα στα
παρισινά προάστια;*

παραπάνω, η κατάσταση και πάλι δεν έχει αλλάξει. Σπασμωδικοί εμπρησμοί αυτοκινήτων, διαρκές κυνηγητό με τους μπάτσους, σπασίματα στα σχολεία και στα μέσα μαζικής μεταφοράς και καμιά φορά κάτι λίγο πιο οργανωμένο: επιθέσεις στις ειδικές αστυνομικές μονάδες των *cite*. Αυτά δηλαδή που πάντοτε συνέβαιναν στα προάστια.

Την ημέρα, τώρα, της "επετείου", έγιναν μαζικές επιθέσεις και εμπρησμοί στα προάστια (αποκορύφωμα ήταν η εμπρηστική επίθεση στο αστυνομικό τμήμα του Κλισύ-σου-Μπουά και η πολιορκία-καταστροφή της κατοικίας του δημάρχου του προαστίου Μοντφερμείν ο οποίος στο παρελθόν είχε επιβάλλει το νόμο της απαγόρευσης κυκλοφορίας), γεγονός που προκάλεσε τρέμουλο σε πολλούς κρατικούς παράγοντες. Ο φόβος μήπως και επαναληφθεί μία ακόμη γενικευμένη εξέγερση ώθησε τον γάλλο πρωθυπουργό Ντομινίκ Ντε Βιλπέν να πραγματοποιήσει *"έκτακτη συνάντηση με εκπροσώπους συλλογικοτήτων και κοινωνικών φορέων από τα υποβαθμισμένα προάστια των Παρισίων"* και να τους προειδοποιήσει για *"μηδενική ανοχή και βαριές ποινές για τους ταραξίες"*. Ταυτόχρονα τα επιτελεία των μπάτσων στήνανε σχέδια για την αντιμετώπιση ενδεχόμενης κρίσης. Ένας αστυνομικός των ταγμάτων κατοχής που περιπολούν στα γκέτο του Παρισιού, ο *Ludovig Aubriot*, έκπληκτος ύστερα από το κύμα μαζικών επιθέσεων που δέχτηκαν οι μπάτσοι από ομάδες νέων τις ημέρες της επετείου, αναρωτιέται: *"Αυτό το μίσος, αυτή η πρωτοφανής βία που έχει την αστυνομία ως στόχο είναι ακατανόητη. Δεν τους κάναμε τίποτε. Δεν τους προκαλέσαμε. Κάναμε μόνο τη συνήθη περιπολία μας"*. Οι εντολές που είχαν οι μπάτσοι τις ημέρες της επετείου να μην προκαλούν και να μην διενεργούν εκτεταμένους ελέγχους έτσι ώστε να μην προκληθούν αλυσιδωτές αναταραχές εκείνες τις "ευαίσθητες" ημέρες, φαίνεται ότι δεν πείσανε τους κατοίκους των περιοχών που βιώνουν καθημερινά στο πετσί τους τι θα πει αστυνομική κατοχή. Ο Σαρκοζί, στον ίδιο πάντα τόνο, με αφορμή τις επιθέσεις τις ημέρες τη "επετείου" δήλωσε: *"τα επεισόδια ήταν προμελετημένα από κάποιους αλίτες, που ήθελαν να προκαλέσουν μεγάλες ζημιές και τραυματισμούς"*.

Να μην παραλείψουμε να αναφέρουμε τις διόλου τυχαίες συγκρούσεις νέων με εισπράκτορες και μπάτσους που σημειώθηκαν στα τέλη Μάρτη του 2007 σε κεντρικό σταθμό του μετρό του Παρισιού ο οποίος εξυπηρετεί τους κατοίκους των προαστίων. Πρόκειται για συγκρούσεις που ξεκίνησαν με αφορμή τη σύλληψη ενός νεαρού κατοίκου των γκέτο -ο οποίος δεν είχε πληρώσει εισιτήριο- από ελεγκτές του ηλεκτρικού σιδηρόδρομου του Παρισιού. Της σύλληψης ακολούθησε η πολύμορφη έκφραση της κοινοτικής αλληλεγγύης των *cite* και η εμφάνιση των *cis* στον σταθμό για την αποκατάσταση της τάξης. Εννοείται πως ένας αποστειρωμένος σταθμός του μετρό μετατράπηκε σε πεδίο σύγκρουσης και καταστροφής. **Το νφαιστείο παραμένει ενεργό...**

Τα γεγονότα που σημειώθηκαν τον περασμένο Νοέμβρη στα παρισινά γκέτο, προκάλεσαν μια διπλή αναπροσαρμογή της κρατικής πολιτικής. Από τη μια ισχυροποιήθηκαν οι πολιτικές μηδενικής ανοχής, ελέγχου, καταστολής, και από την άλλη κρίθηκε αναγκαία μια αναδιοργάνωση της μεταναστευτικής πολιτικής με στόχο μια πιο πετυχημένη πολιτική ενσωμάτωσης των εθνοτικά διαφορετικών πληθυσμών που εξακολουθεί όμως να παραμένει ζοφερή για όλους τους μετανάστες.

Σε αυτήν την... ήπια για τους κυρίαρχους αλλά επιθετική για τους μετανάστες αναπροσαρμογή της γαλλικής πολιτικής, έπαιξαν ρόλο οι επερχόμενες -τότε- προεδρικές εκλογές του Απριλίου. Η γαλλική κυβέρνηση επιθυμούσε ένα ήρεμο κλίμα μέχρι τις εκλογές και προσπαθούσε να αντλήσει ψήφους από παντού (και με μια καλή διαχείριση της κατάστασης στα γκέτο του Παρισιού). Έτσι, ενώ από τη μια η παρουσία της αστυνομίας εξακολουθούσε να ήταν διαρκής και αυστηρή

Ποια είναι η νέα πολιτική του γαλλικού κράτους απέναντι στους κατοίκους των *cite* και πώς αναπροσαρμόστηκε η γαλλική μεταναστευτική πολιτική;

στις γειτονίες των γκέτο, από την άλλη φαινόταν μία ανοχή των θεσμών (τους τελευταίους πριν τις εκλογές μήνες) απέναντι στην παραβατικότητα των νέων, με στόχο προφανώς την αποφυγή εκρήξεων σε μια προεκλογική περίοδο. Σύμφωνα λοιπόν με επίσημα στοιχεία του αρμόδιου γαλλικού υπουργείου δημόσιας τάξης, στο προάστιο *Seine-Saint-Denis*, ένα από τα πιο "σκληρά" κατά την αστυνομία προάστια, "...το πρώτο εξάμηνο του 2006, οι βίαιες διαρρήξεις στην περιοχή έχουν αυξηθεί κατά 23% και οι βιαιοπραγίες κατά 14%. Από τους 85 νεαρούς που έχουν συλληφθεί, μόνο ένας έχει φυλακιστεί". Το περίεργο είναι ότι ενώ υπήρχε αυτή η ανοχή από τους θεσμούς, ταυτόχρονα, οι επιθέσεις νεαρών στα προάστια προς την αστυνομία αυξάνονται (επίσημα στοιχεία του υπουργείου εσωτερικών της Γαλλίας αναφέρουν ότι τους τελευταίους μήνες πριν τις εκλογές οι επιθέσεις αυτές είχαν αυξηθεί συγκριτικά με παλαιότερα ποσοστά κατά 30%). Βέβαια τίποτα δεν είναι περίεργο όταν το γαλλικό κράτος είχε -και εξακολουθεί από ότι φαίνεται να έχει- ένα πολύ συγκεκριμένο σχέδιο ήπιας διαχείρισης με επιθετική αστυνομική διάταξη και απελάσεις σε κάθε ενδεχόμενο που η κατάσταση αρχίσει να ξεφεύγει από κάθε έλεγχο. Πολύ απλά, οι μπάτσοι εξακολουθούν να παραμένουν ως στρατός κατοχής στα γαλλικά γκέτο, εξακολουθούν να διενεργούν ελέγχους, αλλά την προεκλογική τουλάχιστον περίοδο κάνουν πιο εύκολα τα "στραβά μάτια". Κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να έχει αλλάξει και λίγες ημέρες μετά τις εκλογές. Ως την ημέρα όπου θα αρχίσουν να εφαρμόζονται τα νέα ολοκληρωτικά σχέδια της διακυβέρνησης του Σαρκοζί ίσως...

Ο *Nicolas Sarkozy* ο οποίος φαινόταν ο πιθανότερος νικητής των προεδρικών εκλογών, είχε τρεις κυρίως αντιπάλους. Από την αριστερή πλευρά του είχε την υποψήφια του σοσιαλιστικού κόμματος *Segolene Royal* και από τα δεξιά του (δηλαδή ακροδεξιά του) είχε τον γνωστό φασίστα του "εθνικού μετώπου" *Jean Marie Le Pen*. Ενώ κάπου πιο κοντά του βρισκόταν ο κεντρώος *Francois Bayrou* της "γαλλικής δημοκρατικής ένωσης". Συνεπώς από τα αριστερά είχε να ανταγωνιστεί "ηπιότερες" συνθήκες ενσωμάτωσης και ανεκτικότητα για τους μετανάστες" και από τα ακροδεξιά του είχε να ανταγωνιστεί τη "μπδενική ανοχή και τις μαζικές απελάσεις απέναντι στους μετανάστες".

Ο γάλλος πρωθυπουργός *Ντομνίκ Ντε Βιλπέν*, στην κατεύθυνση της πιο ήπιας αντιμετώπισης μεταναστευτικών πληθυσμών από το γαλλικό κράτος συνέχιζε να διακηρύττει πριν τις εκλογές ότι "...πρόθεση της κυβέρνησής είναι η συνέχιση της εφαρμογής μιας εις βάθος πολιτικής υπέρ των υποβαθμισμένων συνοικιών της χώρας, οι οποίες πλήττονται από την ανεργία" και συνέχιζε λέγοντας: "Ακούω να λέγεται εδώ και κει ότι τίποτε δεν έγινε για τις συνοικίες, ότι τίποτε δεν έχει αλλάξει. Δεν μπορώ να το δεχθώ, δόθηκαν 100 εκατομμύρια ευρώ τα οποία αποδεδειχθήκαμε αμέσως μετά την κρίση των συνοικιών για να διατεθούν προς τις οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στις περιοχές αυτές. Οι ίδιοι πόροι θα διατεθούν και το 2007... το γαλλικό κράτος έχει δεσμευθεί να διαθέσει 35 δισεκατομμύρια ευρώ μέχρι το 2013 σε έργα βελτίωσης της υποδομής στις συνοικίες και έχει ενισχύσει τη δράση των τοπικών οργανισμών για την απασχόληση".

Πέρα από αυτές τις ρητορείες, η πραγματικότητα που επιφυλάσσει το γαλλικό κράτος απέναντι στους μετανάστες για το μέλλον, είναι ο νέος νόμος για τους μετανάστες. Ο νόμος είναι αποκαλυπτικός και απορρέει από τις σύγχρονες ευρωπαϊκές κατευθυντήριες γραμμές των μεταναστευτικών πολιτικών.

Συνοπτικά, η νέα πολιτική του μεταναστευτικού νόμου υποδεικνύει ότι: "πρόθεση του νόμου είναι να νομιμοποιήσει τη μετανάστευση, να καταπολεμήσει την παράκαμψη των νόμιμων διαδικασιών και να προωθήσει την επλεγμένη μετανάστευση και την επιτυχημένη αφομοίωση των μεταναστών"

Στην ιστοσελίδα του Γάλλου πρωθυπουργού γίνεται περιγραφή του νέου νόμου, σημείο προς σημείο:

"Από το 2002 το ζήτημα της μετανάστευσης έχει γίνει προτεραιότητα για την κυβέρνηση... Η μετανάστευση σήμερα συμβαίνει κάποιες φορές άσχετα από τη δυνατότητα της Γαλλίας να υποδεχθεί μετανάστες και τις οικονομικές ανάγκες της χώρας. Το καινούργιο νομοσχέδιο δημιουργεί τα νομικά εκείνα εργαλεία που βοηθούν σε μία σωστή ρύθμιση της μετανάστευσης, για μια μετανάστευση επιλεγμένη και μια κοινωνική ενσωμάτωση επιτυχημένη. Βασικό μέτρο του νομοσχεδίου είναι να δημιουργηθεί μια κάρτα παραμονής ανταγωνιστική και ταλαντούχα. Θα ισχύει για τρία χρόνια και θα χορηγείται σε ξένους που το πεδίο της απασχόλησης τους ωφελεί την ανάπτυξη και την ακτινοβολία της Γαλλίας.

Οι ξένοι φοιτητές θα μπορούν πιο εύκολα να πάρουν ή να ανανεώσουν την παραμονή τους, εφόσον και το κράτος προέλευσης έχει εγκρίνει το σχέδιο των σπουδών τους πριν την αναχώρησή τους. Ένα συμβόλαιο υποδοχής και κοινωνικής ενσωμάτωσης θα πρέπει να υπογράφεται για τους νεοαφιχθέντες. Μέσα σε αυτό θα αναφέρονται οι υποχρεώσεις του μετανάστη, όπως το να περάσει από μια εκπαίδευση τύπου "αγωγής του πολίτη" που κυρίως θα εστιάζει στο να γίνονται σεβαστές οι αρχές της Γαλλικής Δημοκρατίας. Επίσης θα πρέπει ο μετανάστης να παρακολουθήσει μαθήματα γλώσσας.

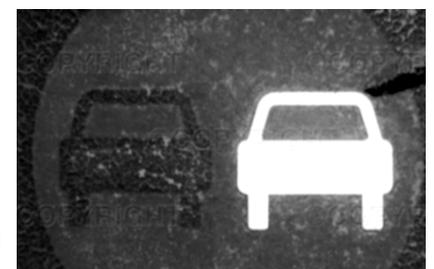
Από δω και πέρα, προκειμένου ένας μετανάστης να αποκτήσει προσωρινή κάρτα παραμονής θα πρέπει προηγουμένως να έχει βίζα μακράς παραμονής. Ένας ξένος μπορεί νόμιμα να ζητήσει την επανένωση της οικογένειάς του, να φέρει δηλαδή συγγενείς του στη Γαλλία, εφόσον: (1) έχει συμπληρώσει δεκαοκτώ μήνες νόμιμης παραμονής στη Γαλλία (2) εάν τα έσοδα του αντιστοιχούν στο SMIC (Salaire Minimum Interprofessionnel De Croissance) (μτφ: στο μίνιμουμ εισόδημα που εξασφαλίζει ικανοποιητική διαβίωση) (3) Εάν αποδεδειγμένα διέπεται από τις αρχές της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Τέλος οι ξένοι που μένουν χωρίς νόμιμη άδεια στη χώρα δεν θα μπορούν πλέον, ούτε και μετά από δέκα χρόνια να αποκτούν αυτόματα την κάρτα παραμονής".

Ήδη, το καλοκαίρι του 2006, έτος στο οποίο εισήχθηκε ο νέος αυτός εμετικός νόμος, ο Σαρκοζί ανέλαβε δράση εκκαθάρισης των μεταναστών χωρίς χαρτιά (sans papiers), όπως προκρίνει ο νόμος. Έτσι ανέθεσε σε έναν ειδικό "εθνικό μεσολαβητή", τον Αρνό Κλαρσφέλντ, να ξεκινήσει εκκαθαρίσεις μεταναστών χωρίς χαρτιά με αφετηρία τα σχολεία. Κάτι τέτοιο δεν είναι καθόλου τυχαίο, αφού μετανάστες χωρίς χαρτιά σε σχολική ηλικία είναι οι μετανάστες που διαμένουν στα προάστια και που αποτελούν εν δυνάμει κίνδυνο ταραχών... Οι προϋποθέσεις που έθεσε ο Κλαρσφέλντ για την παραμονή των εξεταζόμενων από ειδική επιτροπή μαθητών ήταν οι εξής: "Ο μαθητής να έχει γεννηθεί στη Γαλλία ή να έχει μπει στη χώρα μέχρι την ηλικία των 13 ετών, να είναι γραμμένος στο σχολείο από το Σεπτέμβριο του 2005 και ο ένας από τους γονείς να ζει στη Γαλλία για δύο τουλάχιστον χρόνια".

Αυτή η πραγματικότητα της νέας μεταναστευτικής πολιτικής του γαλλικού κράτους, εναρμονισμένη φυσικά στις ευρωπαϊκές συνταγές, είναι που ισχυροποιεί ακόμη περισσότερο τον γαλλικό εθνοκεντρισμό, ισχυροποιεί τις "γαλλικές αξίες" και τον γαλλικό πολιτισμό, τις θέτει ως απαραίτητη προϋπόθεση νομιμοποίησης συγκεκριμένων μόνο μεταναστών, απαιτεί πιστοποιητικά νομιμότητας από αυτούς που θα δεχτεί ως γάλλους υπηκόους, απομονώνει και περιχαρακώνει ακόμη περισσότερο τους μετανάστες χωρίς χαρτιά στην αφάνεια και στα γκέτο, καθιερώνει νέα καθεστώτα οικονομικής τους λεηλασίας από τα αφεντικά, δημιουργεί ακόμη πιο έντονους κοινωνικούς αποκλεισμούς, εθνοτικές και φυλετικές διακρίσεις, καθαρίζει το τοπίο για εκτεταμένες στο άμεσο μέλλον επιχειρήσεις σκούπα στα προάστια και ανοίγει το δρόμο για μαζικές απελάσεις. Το σίγουρο είναι ότι το άμεσο μέλλον δεν μας επιφυλάσσει εκπλήξεις όσο αφορά τη χυδαιότητα της εξουσίας.

Πώς επέδρασαν οι
προεδρικές εκλογές
της Γαλλίας πάνω στις
κοινωνικές ανα-ταραχές
των προαστίων
και άλλων περιοχών
της γαλλικής επικράτειας;

Λίγες ώρες μετά τη λήξη του δεύτερου γύρου των προεδρικών εκλογών στη Γαλλία, ο οποίος πραγματοποιήθηκε στις 6 Μάη του 2007, ξέσπασαν νέες κοινωνικές αναταραχές στο σύνολο της γαλλικής επικράτειας. Από τα προάστια και τις συνοικίες των μεταναστών έως το κέντρο των γαλλικών πόλεων, οι ταραχές που ξέσπασαν στρέφονταν όχι μόνο ενάντια στην εκλογή του Σαρκοζί στο προεδρικό αξίωμα (με 53% έναντι της Ρουαγιάλ), αλλά και συνολικότερα ενάντια και απέναντι στα σύμβολα του κράτους και των αφεντικών.

Η εκλογή του Σαρκοζί ώθησε χιλιάδες νεολαίους ("γνηγενείς" και μετανάστες) στους δρόμους να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής. Φαίνεται πως η έως τότε καταγεγραμμένη πολιτική του Σαρκοζί ως υπουργού εσωτερικών, με τις συγκεκριμένες επιλογές του για μηδενική ανοχή απέναντι σε ό,τι θεωρείται "ξένο" με τις κυρίαρχες αξίες ("της τάξης, της ασφάλειας, της πατρίδας, της εργασίας, της οικογένειας, της ηθικής, της αξιοκρατίας" όπως δήλωνε περήφανος ο ίδιος με φόντο τις σαμπάνιες της εκλογικής νίκης), αυτή η πολιτική δεν ήταν επιθυμητή σε χιλιάδες νέους, κατοίκους των προαστίων και μη. Αυτοί ήταν λοιπόν που είτε αρνήθηκαν να συμμετέχουν στη διαδικασία των εκλογών είτε βγήκαν στους δρόμους μετά το τέλος των εκλογών.

Έτσι, για τρεις περίπου ημέρες μετά την λήξη των εκλογών της 6ης Μάη, διοργανώθηκαν πορείες, σαμποτάζ, επιθέσεις κ.ά. :

σε πόλεις της Γαλλίας...

"στη Ντιζόν (Dijon) και στην Τουλούζη (Toulouse) γαλλικές σημαίες, λάβαρα των δημαρχείων, ξεκρεμιούνται και καίγονται", "στη Ρεν (Rennes), το Παρίσι και τη Γκρενόμπλ (Grenoble) οι διαδηλωτές προτιμούν τις μολώτοφ, καταστρέφουν βιτρίνες τραπεζών και άλλων μαγαζιών", "στη Lille αναποδογυρίζονται κάδοι σκουπιδιών, φτιάχνονται οδοφράγματα και πετιούνται τούβλα και πλάκες πεζοδρομίου στις βιτρίνες", "στη Λυόν, μικρές ομάδες εξακολουθούν να επιτίθενται σε αυτοκίνητα των οργάνων διατήρησης της τάξης", "στο Παρίσι είχαμε την συγκέντρωση στην Βασίλη από αναρχικούς, αυτόνομους, ακροαριστερούς και λοιπούς περιθωριακούς τύπους... Σύμφωνα με τους μπάτσους η συγκέντρωση είχε 2000 συμμετέχοντες και σύμφωνα με τους δημοσιογράφους είχε 5.000. Μερικές εκατοντάδες πετούσαν διάφορα αντικείμενα στους μπάτσους και αυτοί τους έπνιξαν στο χημικό και μέχρι τις 23.30 είχε εκκενωθεί η πλατεία και είχε ξεκινήσει μια "άγρια" πορεία από μέρος των συμμετεχόντων της συγκέντρωσης και με κατεύθυνση τα διάφορα στενά προς τον σταθμό της Λυών...κατά την διάρκεια της άγριας πορείας σπάστηκαν αρκετές τζαμαρίες και λεπλατήθηκε και φαρμακείο για να παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες στους τραυματίες", "στη Ναντε περίπου 1000 άτομα μαζεύτηκαν σε διαδήλωση και φώναζαν ότι "Ο Λεπέν κι ο Σαρκό το ίδιο και το αυτό " ", "στο Bordeaux ... 2000 άτομα συμμετέχουν στην συγκέντρωση η οποία κατέληξε κι αυτή σε επιθέσεις στην αστυνομία", "στη Grenoble κάπκαν 34 αμάξια, στο Montpelier έγινε αυθόρμητη συγκέντρωση που κατέληξε σε πέσιμο στα γραφεία του υπρ (το κόμμα του Σαρκό)"

και στα προάστια...

"απόπειρα εμπρησμού σχολείου και κέντρου κοινωνικής βοήθειας στο προάστιο Ενγ", "τα τζάμια του δημαρχείου της Dervallires (προάστιο της Nantes) σπάζουν και μια προσπάθεια εμπρησμού αποτυγχάνει", "ένας τραυματίας από σφαίρα κατά τη διάρκεια συμπλοκών με την αστυνομία στο Grigny (προάστιο του Παρισιού)", "στο Seine-Saint-Denis ... κάπκαν μόνο γύρω στα 30 αμάξια... και συνολικά στα προάστια της πρωτεύουσας κάπκαν περί τα 100 αμάξια"
(πηγές μαρτυριών: αθηναϊκό και παρισινό indymedia)

Οι 592 συνολικά συλληφθέντες από αυτές τις αναταραχές στη Γαλλία μετά την εκλογική νίκη του Σαρκοζί, είναι ένα δείγμα μιας πολιτικής κατεύθυνσης που υλοποιήθηκε με ακόμη πιο ωμό τρόπο λίγες ώρες μετά το "θρίαμβο της γαλλικής δημοκρατίας". Η λήψη δειγμάτων DNA από όλους τους συλληφθέντες εκείνων

των ημερών, η χρήση πλαστικών σφαιρών για την καταστολή όλων αυτών των ανεξέλεγκτων πορειών και συναθροίσεων, η μαζική προσαγωγή (με βάση οργανωμένο σχέδιο της αστυνομίας) σχεδόν του μισού μπλοκ αντιφασιστικής πορείας που καλέστηκε στις 9 Μάη στο Παρίσι, η παρουσία ακροδεξιών οπλισμένων με ρόπαλα πίσω από δυνάμεις της αστυνομίας που περιπολούσαν εκείνες τις ημέρες το 6ο διαμέρισμα - προάστιο του Παρισιού αλλά και οι εξοντωτικές ποινές (έως και φυλακίσεις) των συλληφθέντων, σηματοδοτούν την εγκαθίδρυση της μηδενικής ανοχής απέναντι σε κάθε απόκρωση του "εσωτερικού εχθρού" στην ενδοχώρα των ευρωπαϊκών κρατών. Αυτό το οποίο είναι προφανές, είναι ότι ο Σαρκοζί έδειξε το δρόμο...

"όταν ήμουν 18 ετών και επέστρεφα σπίτι μαζί με τον καλύτερό μου φίλο, μας σταματούσαν και μας έψαχναν κάθε βράδυ, οι ίδιοι αστυνομικοί, που μας γνώριζαν και ήξεραν ότι δεν ήμασταν μέλη καμίας συμμορίας. Ήθελαν απλώς να μας εξουθενώσουν, να μας υπενθυμίσουν ποιος είχε την εξουσία"
(ανώνυμος κάτοικος των προαστίων)

"Παλιότερα, αν ένας νέος συλλαμβανόταν από την αστυνομία, οι γονείς του έλεγαν ότι "κάτι θα έχεις κάνει" ή τουλάχιστον "εσύ φταις που γυροφέρνεις μέσα στη νύχτα". Τώρα οι γονείς λένε στους γιους τους "κατέβη στον δρόμο να υπερασπιστείς την γειτονιά". Την ώρα της κορύφωσης της σύγκρουσης όλος ο κόσμος, νέοι και γέροι, είχαν βγει στα μπαλκόνια και πετροβολούσαν την αστυνομία με ότι έβρισκαν μπροστά τους...

Οι bas (ειδικά σώματα της γαλλικής αστυνομίας για τα γκέτο) συμπεριφέρονται σαν κάου-μπόις. Στίνονται στις εισόδους των cite (οι τεράστιες πολυκατοικίες με τα εκατοντάδες ή και χιλιάδες διαμερίσματα των γκέτο) παρενοχλώντας κάθε νέο που βλέπουν να περνάει. Είναι βάνουσοι και βίαιοι. Σε σταματούν για να σου ζητήσουν την ταυτότητά σου. Αν τολμήσεις να πεις οτιδήποτε, σε χτυπάνε στο στόμα. Αν αντισταθείς, σε δέρνουν και καταλήγεις στη φυλακή. Ένα παιδί που ξέρω, το σταμάτησαν οι ίδιοι αστυνομικοί δέκα φορές μέσα στην ίδια μέρα. Ήξεραν πολύ καλά ποιος ήταν, ήξεραν ότι δεν είχε κάνει τίποτα, αλλά τον προκαλούσαν να αντιδράσει -και φυσικά ύστερα τον συνέλαβαν. Δυστυχώς δεν πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό. Είναι η καθημερινή εμπειρία χιλιάδων. Οι bas δρουν με ασυλία. Ξέρουν ότι μπορούν να σε πυροβολήσουν χωρίς καμιά συνέπεια για τους ίδιους. Για αυτό προσπάθησαν να κρυφτούν τα δυο παιδιά στον υποσταθμό της ΔΕΗ. Είχαν τρομοκρατηθεί από την αστυνομία...

Τώρα η εξέγερση δεν στρέφεται μόνο ενάντια στην αστυνομία αλλά και ενάντια στην ηγεσία της κοινότητας -αυτούς που τρέχουν να καλέσουν τον αρχηγό της αστυνομίας και τους δεξιούς πολιτικούς σε διάλογο. Αυτοί δεν είναι που φέρνουν τον ρατσισμό; Γιατί να ανοίξουμε διάλογο μαζί τους; Ο Σαρκοζί άνοιξε την εκλογική του καμπάνια απευθυνόμενος στους ψηφοφόρους του φασιστικού Εθνικού Μετώπου του Λεπέν. Την ίδια στιγμή στέλνει τα πολιτικά τέκνα του Λεπέν, τους αστυνομικούς της bas, στις γειτονιές μας...

Δεν ζούμε στα προάστια από επιλογή. Οι γονείς μας δεν ήρθαν εδώ και είπαν "θέλουμε να είμαστε φτωχοί και να ζούμε σε γκέτο". Αναγκαστήκαμε να μείνουμε εδώ από τον βαθύ ρατσισμό της γαλλικής κοινωνίας. Δεν κατεβαίνω στο κέντρο του Παρισιού γιατί φοράω μαντίλα κι έχω σιχαθεί τις βρώμκες ματιές που δέχομαι. Υπάρχει μια ανεπίσημη απαγόρευση κυκλοφορίας για τους νέους άραβες και μαύρους στο Παρίσι. Αν συλληφθείς το βράδυ στο κέντρο θα έχεις σίγουρα προβλήματα με την αστυνομία. Έτσι αναγκάζομαστε να μένουμε στις γειτονιές μας. Οι ρατσιστές είναι αυτοί που θέλουν μια διαιρεμένη Γαλλία, όχι οι μετανάστες και τα παιδιά τους. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε το χρώμα του δέρματός μας, όσες γενιές και να περάσουμε εδώ. Δεν θα γίνουμε λευκοί και έτσι δεν θα γίνουμε ποτέ αποδεκτοί από αυτούς."

(Χανάν, νεαρή κάτοικος του προαστίου Σεν Ντενί)

Τι λένε οι ίδιοι
οι εξεγερμένοι
και οι κάτοικοι
των προαστίων
της γαλλικής
μητρόπολης;

"Το Σάββατο βράδυ, στο τέλος του γρήγορου ραμαζανιού, γύρω στις 6:30 μ.μ., 400 CRS (άντρες ειδικών δυνάμεων καταστολής διαταραχών) και κωροφύλακες ήρθαν σε σχηματισμό όπως οι ρωμαϊκές λεγεώνες, τρέχοντας, με τις μάσκες των κρανών τους κατεβασμένες, με ασπίδες στα χέρια τους, κρατώντας όπλα με πλαστικές σφαίρες, και πέρασαν από κάθε οδό, ενάντια σε έναν αόρατο εχθρό. Εκείνη την ώρα, όλοι τρώνε και κανένας δεν είναι έξω. Γιατί αυτή η επίδειξη δύναμης όταν οι δρόμοι ήταν ιδιαίτερα ήρεμοι; "Πρόκληση εκ μέρους της αστυνομίας;" λένε όλοι οι κάτοικοι της περιοχής...

Μετά από μία ώρα, μερικοί νέοι εμφανίστηκαν και αντιτάχθηκαν στην αστυνομία. Η κάθε πλευρά περίμενε την άλλη να ξεκινήσει. Τι νόημα είχε αυτή η κίνηση της αστυνομίας εκτός από το ότι ήθελαν να ορίσουν την περιοχή τους, δηλαδή να προσδώσουν μια ζώδη και βάρβαρη χροιά στην επιστροφή στη δημοκρατική τάξη;" **(German, κάτοικος των προαστίων)**

"Μισούμε τους αστυνομικούς. Η γαλλική ταυτότητά μας δεν χρησιμεύει σε τίποτα" **(Φαρίνι, 20 χρονών, κάτοικος των προαστίων)**

"Οι μεγαλύτεροι προσπάθησαν να μας ηρεμήσουν, αλλά εμάς δεν μας νοιάζει" **(Καρίμ, 20 χρονών, κάτοικος των προαστίων)**

"Αν διώξουν τον Σαρκοζί θα πάμε μαζί τους στο αστυνομικό τμήμα για να ανοίξουμε όλοι παρέα, σαμπάνιες." **(Μπιντού, κάτοικος των προαστίων)**

"Όταν στέλνεις βιογραφικό για μια δουλειά, μετρά το χρώμα, αν ζητούν φωτογραφία και διεύθυνση. Αν είσαι από γκέτο, ακόμη κι αν έχεις τα προσόντα, δε σε προσλαμβάνουν. Πόσο μάλλον αν είσαι μαύρος ή σκούρος...

Δεν είναι ότι δε θέλω να συγκρωτίζομαι με αυτό που λένε καθαρούς γάλλους, αλλά μάλλον αυτοί δε μας θέλουν. Σίγουρα νιώθω πολύ πιο άνετα ανάμεσα στα παιδιά εδώ, του ίδιου χρώματος, χωρίς να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν και εξαιρέσεις. Όταν είμαι με παιδιά από το γκέτο νιώθω πιο γαλλίδα από αυτούς, ενώ όταν είμαι με τους άλλους, νιώθω λιγότερο ενσωματωμένη...

Για να πω την αλήθεια, δεν έχω άμεσα εισπράξει ποτέ κάποιο ρατσιστικό σχόλιο. Ακόμη και οι αστυνομικοί, τα αγόρια ελέγχουν συνέχεια, όχι εμάς. Αλλά αυτό το βλέμμα που δέχεσαι όταν σε δουν και μάθουν πού μένεις, δεν περιγράφεται με λόγια. Τώρα, μετά την καταδίκη του Μποντζάν, έπαψα να πιστεύω ότι αυτή είναι η χώρα μου. Η δικαιοσύνη δεν είναι για εμάς, αλλά για τους άλλους...

Τα πράγματα στις cite, γιατί δε μου αρέσει να μιλάω για γκέτο, είναι άσχημα εδώ και χρόνια. Τελευταία, έγιναν χειρότερα γιατί η ανεργία αυξήθηκε, όπως και η γκρίνια και τα προβλήματα. Δε θα έλεγα ότι δεν υπάρχουν ναρκωτικά ή εγκληματικότητα. Υπάρχουν. Εμείς υποφέρουμε πριν από όλους τους άλλους. Όμως, για αρκετούς ο υπόκοσμος είναι το μοναδικό μεροκάματο που έχουν δει τα τελευταία χρόνια..." **(Σαλί, νεαρή κάτοικος των προαστίων)**

"Τι σημασία έχει τι γράφουν τα χαρτιά των ταυτοτήτων μας; Η πατρίδα μου είναι το γκέτο και η ταυτότητά μου το νούμερο 93 (ο ταχυδρομικός κώδικας του βορειοανατολικού Παρισιού). Τελεία και παύλα!"

(Ουαλίνι, 19 χρονών, κάτοικος του προαστίου Σεν Ντενί)

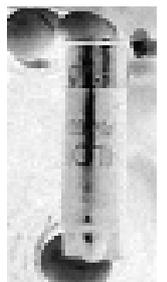
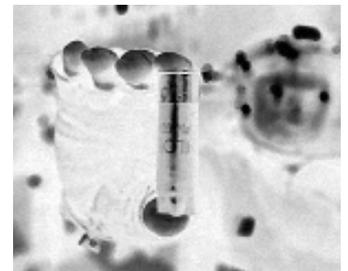
"Όταν φεύγουμε από το σπίτι μας ή όταν γυρίζουμε από τη δουλειά, περνάμε, ανάλογα με τη μέρα, δύο, μπορεί και τρία, μπλόκα της αστυνομίας. Η γειτονιά είναι περικυκλωμένη, αποκλεισμένη. Όλοι οι οδοί πρόσβασης είναι σπαρμένοι εμπόδια. Μέρα και νύχτα. Επιπλέον, ομάδες αστυνομικών είναι τοποθετημένες στο εσωτερικό της γειτονιάς. Από το ένα μπλόκο βλέπουμε το άλλο, αρκεί να είναι σε ευθεία γραμμή. Φορές φορές λιγότερα από διακόσια μέτρα χωρίζουν το ένα μπλόκο από το άλλο. Βεβαίως, όπως έλεγε ο γείτονας μου -ο οποίος στον τέταρτο έλεγχο άλλαξε γνώμη-, "γιατί να ανησυχεί κανείς αν είναι καθαρός;". Γιατί να ανησυχεί; Γιατί το να περνάς αυτά τα μπλόκα σημαίνει να εκτίθεται στο

να σε σταματήσουν, να πρέπει να δείξεις τα χαρτιά σου (αλίμονο στην παραμικρή αμέλεια!), να είσαι αναγκασμένος να αφήσεις να ψάξουν το όχημά σου, να πρέπει να κατέβεις για να σε ψαχουλέψουν σε όλο σου το κορμί με χέρια πραγματικά τρυφερά. Γιατί το να περνάς αυτά τα μπλόκα σημαίνει να υπομένεις την υποψία, να ακούς τα καχανητά και τα σχόλια... Σημαίνει πολύ κάσιμο χρόνου και ταπείνωση..." **(ανώνυμος κάτοικος των προαστίων)**

"Διστάζουμε να πάμε σινεμά γιατί ξέρουμε πως θα πρέπει να υποστούμε δυο μπλόκα των CRS, μέσα στη νύχτα, για να γυρίσουμε σπίτι. Οπότε μένουμε εκεί που είμαστε. Οι φίλες μας διστάζουν να έρθουν να μας δουν. Τις καταλαβαίνουμε: δεν έχουν όρεξη να υποστούν ένα επίμονο ψηλάφισμα στο ένα ή το άλλο αστυνομικό μπλόκο. Οι επαφές με τον εξωτερικό κόσμο περιορίζονται. Στο ίδιο το εσωτερικό της γειτονιάς, ο κόσμος γίνεται πιο νευρικός. Είναι διαπιστωμένο. Ένα παράδειγμα που ζήσαμε αυτήν την Κυριακή 26 Μάρτη, το σαββατοκύριακο του Πάσχα. Όλα είναι ήσυχια, ένας από εμάς παίρνει το αυτοκίνητο για να πάει στην πόλη. Πριν ακόμη περάσει τα όρια της γειτονιάς, να 'σου μια κλούβα CRS, τέρμα το γκάζι, τον προσπερνάει και φρενάρει μπροστά του, ενώ ταυτόχρονα δυο άλλες καταφτάνουν από πίσω και τρεις ή τέσσερις από τους τριγύρω δρόμους. Να 'σου τον περιτριγυρισμένος από καμιά δεκαριά κλούβες. Έκανε κάτι; Κηρύχτηκε πόλεμος; Όχι, άλλωστε δεν ασχολούνται μαζί του κι ενόσω μανουβράρει για να ξεμπλοκαρισθεί, οι μπάτσοι ξεπηδάνε από τις κλούβες τους, όλοι εξοπλισμένοι με ασπίδες και πυροβόλα όπλα και ξεκύνονται σε μια ανηφόρα με κατεύθυνση ένα κτίριο. Λίγα λεπτά αργότερα, όταν επιστρέφει, δεν υπάρχει πια τίποτε. Τι έγινε; Προς τι αυτή η καταχρηστική επίδειξη ισχύος; Δε θα μάθουμε ποτέ. Αλλά ακόμη και δίχως να είσαι ιδιαίτερα ευαίσθητος, το να διακινδυνεύεις κάθε στιγμή να βρεθείς σε μιαν ατμόσφαιρα γουέστερν, είναι το λιγότερο αγχωτικό. Πολλοί είναι οι κάτοικοι που δεν αντέχουν άλλο αυτή την κατάσταση και ιδιαίτερα οι ηλικιωμένοι, οι οποίοι είναι ακόμη πολυάριθμοι στη γειτονιά..." **(ανώνυμος κάτοικος των προαστίων)**

-Πιστεύετε πως η βία θα σας βγάλει κάπου;

-Δεν ξέρω... Προσπαθούμε από το '80 να μιλήσουμε, δεν μας ακούει κανείς...

-Ποια είναι τα αιτήματά σας;

-Να ζητήσει συγγνώμη το κράτος για τον θάνατο των δύο παιδιών, για το ότι έριξαν δακρυγόνα σε τζαμί την ώρα της προσευχής και να φύγει ο Σαρκοζί... Ζητάμε να μας μεταχειρίζονται όπως τους άλλους Γάλλους. Το γαλλικό σύμβολο είναι "ελευθερία, ισότητα, αδελφουσύνη" και για εμάς υπάρχει μόνο ανισότητα...

-Γιατί τόση οργή ενάντια στην Αστυνομία;

-Γιατί κάνουν ό,τι θέλουν. Μας ελέγχουν τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα, μας μιλάνε άσχημα. Εμείς δεν ξέρουμε τα δικαιώματά μας και το εκμεταλλεύονται... Τώρα μας σκοτώνουν κιάλας... Πέρσι σκότωσαν έναν φίλο μας, 16 χρόνων. Αυτός είχε κλέψει ένα σκουτεράκι. Ο μπάτσος τον έπασε, του είπε να σταματήσει και αυτός σταμάτησε, αλλά παρ' όλα αυτά ο μπάτσος τον πυροβόλησε στον σβέρκο. Μετά είπε πως ήταν νόμιμη άμυνα. Πήγε δικαστήριο, αθωώθηκε και τώρα υπηρετεί... Δικαιοσύνη το λες εσύ αυτό;

-Υπάρχουν πολλοί που δεν συμφωνούν μαζί σας...

-Κι εμείς πολλοί είμαστε...

-Οι γονείς σου τι λένε για όλα αυτά;

-Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Η μητέρα μου φοβάται αλλά δεν μιλάει...

-Η μητέρα σου εργάζεται;

-Ναι...

-Πιστεύεις πως είναι καλό να κάψετε τα αυτοκίνητα των γειτόνων σας;

-Όχι, αλλά σου είπα, δεν μας ακούει κανείς...

-Έτσι δεν φέρνετε τον Λεπέν στην εξουσία;

-Μαλακίες, δεν τους συμφέρει να το κάνουν, γιατί η Γαλλία θα είναι έτσι κάθε ημέρα. Βλέπεις τον Σαρκοζί πώς τον κράζουν όλοι τώρα...

-Μίλησες για ανισότητα, δώσε μου ένα παράδειγμα...

-Εκείνά από το σχολείο. Υπάρχουν δύο είδη σχολείων. Εκείνα που βρίσκονται στις μη καυτές ζώνες, όπου η πλειονότητα είναι γάλλοι. Εκεί δεν υπάρχουν προβλήματα. Εκείνοι δεν θέλουν να αναμειχθούμε, έτσι εμείς πάμε σε άλλα σχολεία και μαθαίνουμε άλλα πράγματα από αυτούς...

-Μα εσύ δεν είσαι γάλλος;

-Βεβαίως, είμαι γάλλος.

-Τότε γιατί λες "οι γάλλοι και εμείς";

-Γιατί εμάς δεν μας βλέπουν σαν γάλλους, δεν μας αφήνουν να είμαστε γάλλοι σαν όλους τους άλλους γάλλους...

-Παρ' όλα αυτά εσύ αισθάνεσαι γάλλος...

-Όχι...

-Με μπερδεψες τώρα. Αφού λες ότι είσαι γάλλος...

-Είμαι, αλλά δεν αισθάνομαι γάλλος, εγώ και όλοι εκείνοι που είναι σαν κι εμένα, γιατί είμαστε αποκλεισμένοι...

-Περιγράψε μου μια κανονική ημέρα από τη ζωή σου...

-Ξυπνώ, συναντώ τους φίλους μου, γυρνάμε όλη την ημέρα κάτω, στις πολυκατοικίες, και έρχομαι στο σπίτι αργά το βράδυ. Αυτό είναι...

-Και στο σχολείο δεν πας;

-Το εγκατέλειψα πέρσι...

-Τότε πώς φαντάζεσαι το μέλλον σου;

-Δεν το φαντάζομαι...

-Κάποιοι θέλουν να παρουσιάσουν όλο αυτό που γίνεται σαν εξέγερση μουσουλμάνων ενάντια σε χριστιανούς...

-Μαλακίες. Το όλο θέμα είναι κοινωνικό... Εμείς είμαστε εξοργισμένοι γιατί οι μπάτσοι χτύπησαν τον κόσμο με δακρυγόνα την ώρα της προσευχής στο τζαμί... Αλλά το θέμα είναι κοινωνικό, δεν έχει να κάνει καθόλου με τη θρησκεία...

-Εάν σε ρωτήσει κάποιος ποια είναι η πατρίδα σου, τι θα απαντήσεις;

-Η Αλγερία...

-Θα επέστρεφες στην Αλγερία;

-Γιατί όχι;

-Τότε γιατί δεν το κάνεις;

-Γιατί εκεί υπάρχει δικτατορία...

-Ξέρεις αραβικά;

-Όχι... Μόνο γαλλικά ξέρω...

-Σε ποια χώρα θα ήθελες να ζήσουν τα παιδιά σου;

-Δεν ξέρω... Στη Γαλλία ίσως... Όχι όπως εγώ όμως...

(από συνέντευξη του blogger Syndrome κάτοικου των προαστίων του Παρισιού που δημοσιεύθηκε στον ελληνικό αστικό τύπο στις 15/11/2005)

"Τα προβλήματα υπάρχουν εδώ και χρόνια. Ούτε φυσικά κανένας από αυτούς που έκαψε το έκανε για τους δύο τύπους από το Κλισί. Κάθε μέρα γίνονται περιστατικά σαν του Κλισί και υπάρχουν μερικά αυτοκίνητα καμένα...

Στη θεωρία, υπάρχει ελευθερία, ισότητα, υπάρχει δημοκρατία. Αυτό όμως δεν ισχύει. Δημοκρατία υπάρχει για όσους ζουν εκτός γκέτο. Μετρά το χρώμα σου, η καταγωγή σου, ο τόπος κατοικίας σου. Αν σε αυτά δεν είσαι σαν τον μέσο γάλλο, δεν έχεις ούτε δουλειά ούτε τίποτε. Όλα αυτά προκαλούν οργή και όσα λένε για θρησκευτικές επιρροές και λοιπά είναι απίδες. Απλώς δεν αντέχουμε άλλο. Μπουκτίσαμε από λόγια, προγράμματα και κατανόηση. Αν ζεις στα cite, αν είσαι σκούρος, οι μπάτσοι σε σταματούν πέντε φορές την ημέρα. Μας μιλούν όπως είπε ο Σαρκοζί, σαν σε απόβλητα. Μας κοιτούν με τον ίδιο τρόπο...

Λένε ότι αντιδρούμε και εμείς επιθετικά απέναντί τους. Έτσι είναι. Γιατί μιλούν για ενσωμάτωση; Στη χώρα που γεννήθηκα; Εδώ ζω, εδώ πήγα σχολείο. Να ενσωματωθώ πού λοιπόν; Εγώ φταίω που το σύστημά τους με πετά έξω;..."

(Σέρτζιο, κάτοικος των προαστίων)

"Εδώ μας έφεραν 20 αστυνομικούς. Μας μιλάνε λες και είμαστε σκυλιά. Σου φωνάζουνε "έλα δω ρε" χωρίς να σε ξέρουν. Ύστερα ρωτάνε το όνομά σου και

σου ανοίγουνε φάκελο, ενώ δεν έχεις κάνει τίποτα. Και ύστερα αρχίζουν να σε ψάχνουν και να σε χλευάζουν για ό,τι βλέπουν, δυνατά, μπροστά στους φίλους σου. Σου τη δίνει. Γι' αυτό φούντωσαν όλα με αυτόν τον τρόπο. Για αυτό τα έκαψαν όλα. Η αστυνομία τα άρχισε όλα αυτά. Και συνεχίζουν να ρίχνουν λάδι στη φωτιά. Κάθε μέρα σαρώνουν τους δρόμους με τα περιπολικά και τις σειρήνες αναμμένες, κοιτώντας δεξιά αριστερά, χωρίς κανένα λόγο...".

(Νόννο, κάτοικος τους προαστίου Ολνί-σου-Μπουά)

"Αν μια μέρα οργανωθούμε, θα έχουμε χειροβομβίδες, εκρηκτικά, καλάσνικοφ... Θα δώσουμε ραντεβού στη Βασίλη και θα γίνει πόλεμος"

(ανώνυμος κάτοικος των προαστίων)

"Έχουμε πιο πολύ διάθεση για εξέγερση μέσα μας παρά μίσος"

(Γιουσέφ, κάτοικος των προαστίων)

"Είμαστε έτοιμοι να τα θυσιάσουμε όλα αφού δεν έχουμε τίποτα. Κάψαμε ακόμα και το αυτοκίνητο ενός κολλητού. Τα πήρε στο κρανίο, αλλά κατάλαβε..."

(Μπλάλ, κάτοικος των προαστίων)

"Οι μπάτσοι μας δυσκολεύουν. Είμαι γάλλος, είμαι από εδώ, αλλά αυτό δεν μετράει για τους μπάτσους, επειδή οι γονείς μου είναι Άλγερινοί. Οι ταραχές είναι κάτι σαν διαγωνισμός. Τα παιδιά κάθε γειτονιάς δείχνουν τι μπορούν να κάνουν. Το λεωφορείο είναι ό,τι καλύτερο, ιδιαίτερα αν πιάσει φωτιά. Δεν ήταν σωστό που σκοτώθηκε εκείνος ο άνθρωπος. Ο Σαρκοζί που μας είπε καθάρματα πρέπει να παραιτηθεί. Αλλά δεν νομίζω πως τα πράγματα θα καλύτερέψουν. Στις επόμενες ταραχές θα ξανάρθουν τα μέσα ενημέρωσης και οι πολιτικοί. Ύστερα θα ξαναφύγουν, μέχρι την άλλη φορά..."

(Μοχάμεντ Μπερφάν, 16 χρονών, κάτοικος του προαστίου Στεν)

"Όσοι έχουν το 93 στην ταυτότητά τους, δύσκολα βρίσκουν δουλειά, δύσκολα σπουδάζουν, δύσκολα ερωτεύονται, γιατί δεν έχουν στον ήλιο μοίρα..."

(Ουαλίντ, κάτοικος των προαστίων)

"Το σχολείο δεν χρησιμεύει σε τίποτα γιατί διαβάζεις, διαβάζεις, διαβάζεις και στο τέλος μένεις πάλι στο δρόμο. Οι εργοδότες μόλις δουν που μένεις πετάνε στην άκρη το βιογραφικό σου. Οι υπάλληλοι του δήμου όταν πας ν' ανανεώσεις τα χαρτιά σου σε φωνάζουν "μούτρο άραβα". Οι αστυνομικοί αν σε σταματήσουν στο δρόμο σε βρίζουν..." **(ανώνυμος κάτοικος των προαστίων)**

"Η εξέγερση λυσομανά, το αντάρτικο πόλεων εξαπλώθηκε σε όλες τις συνοικίες. Οι αιτίες βρίσκονται στην κοινωνική αδικία και στην καθημερινή βία: διακρίσεις, περιθωριοποίηση ανυπόφορες συνθήκες ζωής. Σήμερα είναι πια πολύ αργά για τους "μεγάλους μας δούκες" να πάρουν νέα μέτρα, για να κάνουν πιο υποφερτές τις συνθήκες ζωής στις συνοικίες μας, που ούτως ή άλλως δεν ήταν ποτέ ανθρώπινες ούτε ποτέ θα γίνουν. Δεν θέλουμε πια τον διάλογο, αρκετά κοροϊδέψατε με τα λόγια τους πατεράδες και τις οικογένειές μας. Ο διάλογος έχει πάψει μια για πάντα, μην προσπαθείτε να μας αποκοιμίσετε. Μην νομίζετε ότι θα μας κατευθύνετε επειδή βάζετε τους μπάμπεδες και τα φερέφωνα που έχετε μετατρέψει σε όργανά σας να εκδίδουν εκκλήσεις για ηρεμία. Δεν έχουμε όπλα μαζικής καταστροφής, μόνο μερικά αυτοσχέδια εκρηκτικά, δεν έχουμε βομβαρδιστικά, έχουμε μόνο τις τσέπες μας... τρέμετε όμως μικροί βαρόνοι του Νείγυ (σικ προάστιο στα δυτικά του Παρισιού, παραδοσιακός τόπος κατοικίας πολλών αξιωματικών του στρατού και μεγαλοαστών)

Σήμερα είμαστε στις συνοικίες μας, σε λίγες μέρες θα είμαστε στην πόρτα του σπιτιού σας! Η μάχη που ξεκινάει είναι μακρά και δίκαιη. Είμαστε δημιουργήματα της κοινωνίας, κι αυτό δείχνει ότι ο πολιτισμός σας βαδίζει στον χαμό. Δεν έχουμε τίποτα πια να χάσουμε, θα προτιμήσουμε να πνιγούμε μέσα στο αίμα, παρά μέσα στα σκατά..."

Μαχητές-ταραξίες του 93 (93-Seine-St Denis: προάστιο του ΒΑ Παρισιού) "

(προκήρυξη κάποιων εξεγερμένων που δημοσιεύθηκε στα inymedia)

Είναι εξέγερση και δεν θέλουμε διάλογο,
μόνο όπλα.

Θα έχετε μόνο φωτιές,
θα ξεπλύνουμε τη σημαία της ειρήνης με μπαρούτι,
τώρα μόλις έσφαξα την αυτοκρατορία.
Είναι το ξεσπάσμα των θυμάτων του συστήματος,
θα τα σπάσουμε όλα στους δρόμους σας.

Γιατί έχετε όπλα;
Για να απαντήσουμε στην αστυνομία,
για να πούμε ότι κι εμείς είμαστε παρόντες.
Άμα πυροβολήσουν,
θ' απαντήσουμε.

Μεγάλωσα εκεί που δεν έχει ηθικά,
μόνο αίμα και θάνατο.
Γύρω μου μυρίζει βενζίνη.
Υπερβολικές ανισότητες στις πόλεις μας
και ήδη μυρίζει θάνατος
ζωγραφισμένος με ανεξίτηλες κιμωλίες.
Πίεση, έγκλημα και οργή.
Η πόλη μου είναι κακιά.
Οι μπάτσοι κατεβαίνουν συχνά.
Ο λόγος μου είναι η βενζίνη και ρίμα μου τα σπέρτα.
Πέταξέ τα σε αυτόν που βαρέθηκε να,
να πιάσουν όλα φωτιά.

Η πόλη μου είναι η πρωτεύουσα,
μένω πέρα από τον περιφερειακό,
εκεί όπου βρίσκεις πουτάνες και ναρκωτικά,
έναν κόσμο χωρίς όνειρα.
Αυτό το κομμάτι είναι για αυτούς που περνάνε τα ίδια μ' εμένα
και θέλουν να τα σπάσουν όλα

Ψάχνω δύο χρόνια δουλειά.
Έχω κοιτάξει παντού, και τίποτα,
γιατί έχω φάτσα Άραβα, γι' αυτό.
Άμα είσαι Άραβας ή μαύρος σε βάζουν στην άκρη.
Γι' αυτό και καίω αμάξια, τα κάνω πουτάνα,
για να καταλάβει ο Σαρκοζί

(Στίχοι από τραγούδια γνωστού εμπορικού συγκροτήματος,
των οποίων τα μέλη είναι κάτοικοι των παρισινών γκέτο.)

Και τι προτείνουν τελικά οι εξεγερμένοι των γαλλικών γκέτο;

1. Nique la police. * (γαμήστε την αστυνομία) > 2. Nique l'etat. (γαμήστε το κράτος) > 3. Nique la france. (γαμήστε τη γαλλία)

Σ' αυτούς τους εξεγερμένους, σ' αυτούς τους χαρακτηρισμένους από την εξουσία ως "σκυλλολόι" (*les racailles*), σε όλους αυτούς που δικάστηκαν, καταδικάστηκαν, φυλακίστηκαν, απελάθηκαν για την εξέγερση του Νοέμβρη, αλλά και σε όλους τους φυλακισμένους αγωνιστές του κόσμου, δεν έχουμε παρά να εκφράσουμε την **αλληλεγγύη** μας.

(για περισσότερη ενημέρωση σχετικά με την εξέγερση στα γκέτο του Παρισιού το Νοέμβρη του 2005, που αφορούν το ιστορικό της μετανάστευσης στη Γαλλία, τη γαλλική μεταναστευτική πολιτική, την αρχιτεκτονική δόμηση των προαστίων, την ταυτότητα των εξεγερμένων και την προσπάθεια νοσηματοδότησής της από αριστερές και δεξιές αντιλήψεις, τη θέση των γυναικών μέσα στην εξέγερση αλλά και την στάση των κατοίκων των γκέτο απέναντι στο "antiCPE" κίνημα του Μάρτη του 2006, στα τεύχη "13" και "14" του Σαμιζντάτ)

Ιούνης 2007

Θεοβίστε >> > χώρος ραδιοφωνίας και αναρτητής >>> Νέσσορος και Ευαγγελιστορίας >>> Ίλιον >>> για επικοινωνία: sitistha@yahoo.gr >>>

